

WILBUR SMITH

AL
press

edice
KIO KAN

ŘEKA BOHŮ
BŮH POUŠTĚ

edice
KLOKAN

Copyright © Wilbur Smith, 2014
Translation © Dalibor Míček, 2014
First published in 2014 by HarperCollins Publishers
HarperCollins Publishers, 77-85 Fulham Palace Road,
London, W6 8JB
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DESERT GOD
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Miroslav Kozák
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2014
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-450-2

*Tento román věnuji své drahé manželce
a vzácné společnici Niso. Dokud jsem tě nepoznal,
nevěděl jsem, co znamená být šťastný. Nyní mi vyplňuješ
každý den svou láskou, smíchem a štěstím. S tebou po boku
bych s pohrdáním odmítl postavení krále.*

Aton zamrkal očima jako korálky vsazenými hluboko do tukových polštářů a pak je zvedl od desky baa, která ležela na stolku mezi námi. Obrátil pohled na dvě mladé princezny z Tamosova královského domu, které vesele dováděly nahé v průzračně čisté vodě laguny.

„Už nejsou děti,“ poznamenal nonšalantně, beze stopy lascivního zájmu. Seděli jsme naproti sobě v otevřeném altánku pod střechou z palmových listů, postaveném u jedné z mnoha lagun stojatých vod velké řeky Nil.

Pochopil jsem, že jeho zmínka o dívkách byla pokusem odvést mou pozornost od svého dalšího tahu kameny baa. Aton nerad prohrává a často využívá nejrůznější triky, jen aby dosáhl vítězství.

Aton vždy zaujímal jedno z nejvyšších míst na mém seznamu dlouholetých vzácných přátel. Byl stejně jako já eunuch a kdysi sloužil jako otrok. Dlouho předtím, než dosáhl puberty, si jej jeho pán vybral pro výjimečný intelekt a pronikavé duševní schopnosti s cílem dále je zušlechťovat a ochránit je před znehodnocením vinou libida. Aton představoval nesmírně cenný majetek, a tak jeho pán povolal nejlepšího

lékaře v Egyptě, aby provedl kastraci. Atonův tehdejší pán zemřel již před mnoha lety a někdejší otrok dosáhl velmi vysokého postavení hlavního komořího faraonova paláce v Thébách. Kromě toho stojí v čele rozsáhlé špionážní sítě a řídí velký počet informátorů a tajných agentů rozmístěných po celém civilizovaném světě. Existuje jediná organizace, která překonává tu jeho, a tato organizace patří mně. V oblasti špionáže, stejně jako v mnoha jiných oborech, panuje mezi mnou a Atonem přátelská konkurence a jen máloco nám poskytuje větší potěšení a uspokojení než získat nad soupeřem převahu.

Nesmírně rád trávím čas v jeho společnosti. S Atonem je vždycky dobrá zábava a často mě překvapí bystrým postřehem či dobrou radou. Příležitostně zkusí mé schopnosti při hře bao. Nad hrací deskou obvykle nešetří chválou, většinou však slouží jen jako vhodný doplněk mého génia.

Nyní jsme si oba prohlíželi Bekatu, mladší z královských princezen. Při pohledu na ni byste asi nepoznali, že ji od starší sestry dělí téměř dva roky, neboť byla na svůj věk hodně vysoká a na hrudi se jí již nalévala ňadra, jejichž bradavky v chladné vodě laguny vyzývavě ztvrdly. Byla štíhlá a pružná jako proutek a nikdy neměla daleko k smíchu, ovšem na druhou stranu se vyznačovala divokým temperamentem. Vznešené rysy tváře jako by vytesal nejlepší sochař: úzký rovný nos, silná kulatá brada, jemně vykroužené rty. Husté vlasy se na slunci leskly záblesky leštěné mědi – dědictví po otci. Červený květ ženství se u ní sice ještě neobjevil, věděl jsem však, že se tento den kvapem blíží.

Mám Bekatu velmi rád, ale po pravdě musím přiznat, že k její starší sestře cítím o vlásek silnější lásku.

Tehuti je z obou sester nejen starší, ale i krásnější. Kdykoli se na ní podívám, zdá se mi, že znovu vidím její matku. Královna Lostris byla největší láskou mého života. Na rozdíl od svého přítele Atona jsem byl vykleštěn teprve poté, co jsem dosáhl plného mužství a poznal potěšení ženského těla. Pravda,

má láska k Lostris nedošla fyzického naplnění, neboť jsem byl vykastrován dříve, než se narodila, o to však byla intenzivnější, protože ji nešlo ukojit. Od dětství jsem ji vychovával a doprovázel po celý dlouhý a radostný život, radil jsem jí a vedl ji, štedře a bez váhání jsem s ní sdílel všechny své znalosti a schopnosti. A nakonec jsem ji držel v náruči, když umírala.

Než odešla do podsvětí, Lostris mi zašeptala větu, kterou nikdy nezapomenu: „V životě jsem milovala jen dva muže a ty, Taito, jsi byl jedním z nich.“

Byla to ta nejkrásnější slova, jaká jsem kdy slyšel.

Navrhl jsem Lostrisinu královskou hrobku, dohlížel na její stavbu a uložil do ní kdysi nádherné, ale tehdy už nemocí zdevastované tělo. Tehdy jsem si přál, abych s ní mohl odejít do spodního světa. Věděl jsem však, že to není možné, musel jsem zůstat a postarat se o její děti, tak jako jsem pečoval o ni. Přiznávám, že to nebyl obtížný úkol, neboť toto posvátné poslání nezměrně obohatilo můj život.

V šestnácti letech byla Tehuti již plně vyspělá žena. Pleť bez jediné poskvrnky se nádherně leskla, paže a nohy měla štíhlé a elegantní jako tanečnice a připomínaly mi oblouky velkého válečného luku, který jsem vyrobil pro jejího otce a jež jsem po jeho smrti položil na víko jeho sarkofágu, než jsem zapečetil hrobku.

Tehuti měla plné boky, ale pas úzký jako hrdlo džbánů na víno, ňadra kulatá a pevná. Hlavu jí pokrývaly husté kudrny, zlaté jako skvělá svatozář, a po matce zdědila zelené oči. Byla krásná, že to nelze vyjádřit slovy, a její úsměv mi sevřel srdce, kdykoli se s ním na mě obrátila. Měla příjemnou povahu, jen málokdy se rozzlobila, ovšem jakmile se pro něco rozhodla, šla za tím vedená silnou vůlí a beze strachu.

Miluju ji téměř tolik, jako jsem miloval její matku.

„Moc dobře jsi je vychoval, Taito,“ pochválil mě Aton velkoryse. „Jsou to dva klenoty, které by snad mohly zachránit náš veliký Egypt před barbary.“

V této věci tak jako v mnoha jiných jsme byli s Atonem zcela zajedno. A to byl ten pravý důvod, proč jsme se sešli na tomto odlehlém a uzavřeném místě, i když si všichni v paláci včetně samotného faraona mysleli, že chceme pokračovat v našem nekonečném soupeření nad deskou baa.

Neodpověděl jsem na jeho poznámku a sklopil oči k hrací desce. Aton udělal poslední tah ve chvíli, kdy jsem ještě pozoroval dívky. Patřil k nejlepším hráčům této nedostizné hry v celém Egyptě, což znamená totéž, jako kdybych řekl „v celém civilizovaném světě“. V tom, aby se mohl pokládat za úplně nejlepšího, jsem mu bránil pouze já. V průměru jsem ho porážel ve třech ze čtyř her.

Stačil mi letmý pohled, abych poznal, že tato hra bude patřit k mým třem. Poslední tah si promyslel vsutku špatně. Jeho kameny byly nyní rozložené nevyváženě. Znovu se dopustil jedné z mála chyb, jimiž se jeho hra vyznačovala ve chvílích, kdy se domníval, že má vítězství na dosah ruky. Tehdy totiž často odkládal opatrnost a zapomínal na pravidlo sedmi kamenů. Vrhł všechny síly do útoku od jižního hradu a dovolil mi zmocnit se kontroly nad východním nebo západním křídlem. Tentokrát to byl východ. Druhou výzvu jsem nepotřeboval a udeřil jsem jako kobra.

Zaklonil se na sedátku, jak vyhodnocoval můj překvapivý tah, a když pochopil jeho ryzí genialitu, obličej mu potemněl zlostí a hlas se mu zadrhl. „Myslím, že tě nenávidím, Taito. A jestli ne, určitě bych měl.“

„Přálo mi štěstí, starý kamaráde,“ snažil jsem se skrýt škodolibou radost. „Je to koneckonců jenom hra, ne?“

Pobouřením nafoukl tváře. „Ze všech hloupostí, které jsem od tebe kdy slyšel, Taito, je tahle ta nejpitomějši. Není to jenom hra, je to ten skutečný důvod k žití.“ Opravdu se zlobil.

Sáhl jsem pod stůl pro měděný džbán plný vína, toho nejlepšího v Egyptě, které jsem přinesl přímo ze sklepů pod faraonovým palácem. Aton znovu nafoukl líce a snažil se oživit svůj vztek a pocit potupy, ale jeho baculaté prsty jakoby

o vlastní vůli sevřely ucho poháru a zvedly ho ke rtům. Dva-krát polkl a zavřel oči slastným potěšením, než s povzdechem pohár odložil.

„Možná máš pravdu, Taito. K životu existuje řada dalších dobrých důvodů.“ Začal skládat kameny baa do kožených váčků stahovaných šňůrkou. „Tak co ses doslechl ze severu? Uveď mě znovu v úžas rozsahem svých informací.“

Konečně jsme se dostali k pravému účelu našeho setkání. Sever vždy ztělesňoval nebezpečí.

Před více než sto lety rozdělily mocný Egypt velezrada a rebelie. Rudý uchvatitel, falešný faraon – záměrně zde neuvádím jeho jméno, které nechť je navěky prokleta –, prostě tento zrádce se vzbouřil proti pravému faraonovi a zmocnil se veškerého území severně od Asjútu. Uvrhl tak Egypt do sto let trvající občanské války.

A pak dědic Rudého uchvatitele podlehl divokému válečnickému kmeni, který se vynořil ze severních stepí za Sinají. Tito barbaři se prohnali Egyptem a celý ho dobyli pomocí zbraně, o jejíž existenci jsme neměli tušení. Tou zbraní byl vůz tažený koňmi. Jakmile porazili Rudého uchvatitele a zmocnili se severní části Egypta od Prostředního moře k Asjútu, zaútočili Hyksósové na nás na jihu.

My praví Egyptané jsme proti nim neměli žádnou obranu. Vyhnali nás z naší země a donutili nás ustoupit za nilské katarakty u Elefantiny až do divočiny na konci světa. Tam jsme strádali a trápili se, zatímco má paní, královna Lostris, budovala novou armádu.

Můj podíl na této obrodě rozhodně nebyl nevýznamný. Nejsm povahou chlubil, v tomto případě však mohu bez obav z protirečení prohlásit, že bez mé pomoci, bez rad a vedení, které jsem poskytoval své paní a jejímu synovi, korunnému princí Memonovi, který je dnes faraonem Tamosem, by svého cíle nikdy nedosáhli.

Mezi mnohými jinými službami, které jsem jí prokázal, musím vyzdvihnout konstrukci prvního válečného vozu

s loukoťovými koly, která byla lehčí a rychlejší než plná dřevěná kola používaná Hyksósy. Poté jsem sehnal koně, kteří by vozy táhli. Když jsme byli připravení, faraon Tamos, který nyní vyrostl do plné mužné síly, vedl naši novou armádu nazpět přes katarakty na sever k Egyptu.

Vůdce hyksóských nájezdníků si říkal král Salitis. Nebyl to však žádný král, nýbrž loupeživý baron a zločinec. Ovšem armáda, jíž velel, početně stále převyšovala tu naši v poměru dva ku jedné a byla dobře vyzbrojená a bojechtivá.

Naštěstí se nám podařilo ji překvapit a u Théb jsme s Hyksósy vybojovali velikou bitvu. Rozdrtili jsme jejich válečné vozy, zmasakrovali jejich pěchotu a zahrnali jsme je rozprášené a demoralizované na sever. Na bojišti po nich zůstalo deset tisíc mrtvých a dva tisíce rozbitých vozů.

I oni však našim statečným jednotkám způsobili těžké ztráty, takže jsme nemohli Hyksósy pronásledovat a úplně je zničit. Od té doby se krčí v deltě Nilu.

Král Salitis, starý raubíř a drancovník, je dnes už po smrti. Nezemřel na bitevním poli po zásahu dobrého egyptského meče, jak by po právu zasloužil, nýbrž v posteli sešlostí věkem, obklopen hordou svých šeredných manželek a jejich ohavných potomků. Byl mezi nimi i Beon, který dnes označuje sám sebe za krále Beona, faraona Horního a Dolního egyptského království. Pravda je ovšem taková, že není nic jiného než zabijácký pirát, dokonce horší než jeho zlovolný otec. Moji informátoři a zvědové mi pravidelně hlásí, že Beon neúnavně přebudovává hyksóskou armádu, kterou postihla tak drtivá porážka u Théb.

Tato hlášení jsou znepokojivá, neboť my čelíme nemalým obtížím při shánění surovin potřebných k zacelení ran, jež jsme utrpěli ve stejné bitvě. Naše pevninské Jižní království je odříznuté od velkého Prostředního moře a obchodních cest s jinými civilizovanými národy a městskými státy světa, které jsou bohaté na kůži, dřevo, měď, antimon, cín a další materiály

nutné pro vedení války. Kromě toho se nám nedostává lidské síly. Prostě a jednoduše potřebujeme spojence.

Naproti tomu naši nepřátelé Hyksósové disponují výbornými přístavy v deltě, kde Nil vstupuje do Prostředního moře. Obchodní zboží proudí do těchto přístavů plynule a nerušeně. Od svých zvěďů také vím, že se Hyksósové snaží upevnit společenství s ostatními válečnickými kmeny.

Sešli jsme se s Atonem na tomto izolovaném místě právě proto, abychom tyto záležitosti podrobně promysleli. V sázce bylo přežití samotného Egypta. O všech těchto problémech jsme s Atonem několikrát podrobně diskutovali a nyní jsme byli připraveni předložit faraonovi souhrnnou zprávu společně s návrhy řešení.

Královské princezny měly jiné plány. Všimly si, že Aton skládá herní kameny, a považovaly to za signál, že si nyní mohou uzurpovat mou plnou pozornost. Jsem jim oběma oddán až za hrob, ale jsou velmi náročné. Vyběhly z laguny rozstříkující vodu na všechny strany a rozběhly se o závod, která z nich ke mně dorazí jako první. Bekata je sice mladší, ale je mimořádně rychlá a odhodlaná, udělá téměř všechno, aby dosáhla, čeho si zamane. Předběhla Tehuti o délku paže a vrhla se mi na klín, mokrá a studená z laguny.

„Miluji tě, Tato,“ zvolala, když mě prudce objala kolem krku a přitiskla mi ke tváři promáčenou hřívu svých rezavých vlasů. „Pověz nám nějaký příběh, Tato.“

Tehuti poražená v závodě se musela spokojit s méně žádoucí pozicí u mých nohou. Ladně složila mokré nahé tělo k zemi, objala mi lýtka a přitiskla si je k prsům, opřela si bradu o moje koleno, zvedla oči a pohlédla mi do obličeje. „Ano, Tato, vyprávěj nám prosím o naší mamince a o tom, jak byla krásná a chytrá.“

„Nejdřív si musím promluvit se strýčkem Atonem,“ protestoval jsem.

„Aha. No dobře, ale ať to netrvá dlouho,“ zaštěbetala Bekata. „Je to strašně nudné.“

„Nepotrvá to dlouho, slibuji.“ Obrátil jsem se k Atonovi a hladce přešel do hyksóštiny. Jazyk našeho smrtelného nepřitele oba plynně ovládáme.

Vždycky se snažím co nejlépe poznat svého protivníka a mám zvláštní nadání na cizí řeči. Po návratu do Théb jsem měl k dispozici několik let času, abych se naučil co nejvíc. Aton se k exodu do Núbie nepřipojil, postrádal dobrodružného ducha, a musel proto trpět pod nadvládou Hyksósů. Naučil se však od nich všechno, co mělo nějakou cenu, včetně jejich jazyka, z něhož obě princezny nerozuměly ani slovo.

„Ach, jak já nesnáším, když mluvíte tou odpornou hatmatilkou,“ ušklíbala se Bekata a Tehuti se k ní okamžitě přidala.

„Jestli nás máš rád, Taito, budeš mluvit egyptsky.“

Objal jsem Bekatu a pohládl Tehuti po překrásné hlavičce, ale nadále jsem k Atonovi promlouval řečí, kterou obě dívky tak hořce odsuzovaly.

„Nevšímej si dětského žvatlání a mluv dál, příteli.“

Aton potlačil úsměv a pokračoval: „Jsme tedy dohodnutí, Taito. Potřebujeme spojení a potřebujeme s nimi obchodovat. Současně musíme obě tyto možnosti odepřít Hyksósům.“

Na jazyk se mi drala sarkastická poznámka, ale Atona jsem už dost pozlobil při partii baa, a tak jsem vážně pokýval hlavou a řekl: „Jako obvykle jsi neomylně vyhmátl hlavní problém a stručně ho shrnul. Spojenci a obchod. Výborně, takže s čím můžeme obchodovat, Atone?“

„Máme zlato z dolů v Núbii, které jsme objevili během našeho exilu za katarakty.“ Aton v životě neopustil Egypt, ale když ho člověk poslouchal, domníval by se, že právě on vedl exodus. V duchu jsem se usmál, ale udržel jsem vážný výraz, zatímco můj přítel pokračoval. „Přestože žlutý kov není tak cenný jako stříbro, lidé po něm prahnou. Při množství zlata, které faraon shromáždil ve svých pokladnicích, si snadno můžeme koupit přátele a spojení.“

Souhlasně jsem přikývl, i když jsem věděl, že Aton i mnozí další, kteří se nepohybují tak blízko trůnu jako já, faraonovo

bohatství značně přeceňují. Rozvedl jsem téma obchodu dál. „Nezapomínej na produkty, které získáváme díky matce Nilu a každoročním záplavám. Lidé musí jíst, Atone. Krétané, Sumerové a helénské městské státy disponují jen malou rozlohou orné půdy a vždycky se potýkají s obtížemi, jak získat dost obilí, aby uživilí své obyvatele. Nám obilí přebývá,“ připomněl jsem mu.

„To je pravda, Taito. Máme obilí, s nímž můžeme obchodovat, a máme také koně, chováme nejlepší válečné oře na světě. A máme i další věci, mnohem vzácnější a dražší.“ Aton se delikátně odmlčel a zahleděl se na překrásné dítě, které jsem choval na klíně, a na druhé, které sedělo u mých nohou.

Dalších slov nebylo třeba. Krétané i Sumerové, kteří obývají území při řekách Eufrat a Tigris, byli naši nejbližší a nejmocnější sousedé. Příslušníci obou národů jsou většinou snědí a tmavovlasí. Jejich vládci touží po světlovlasých dívkách s ušlechtilou svěží pleť, jaká je charakteristická pro egejské kmeny i pro egyptský královský dvůr. Ovšem bledé a nevýrazné helénské ženy nesnesou srovnání se zářícími klenoty Nilu.

Rodiči mých princezen byli Tanus, jemuž na hlavě zářily ruse kudrny, a přirozená blondýna královna Lostris. Jejich dcery po nich zdědily krásu, díky níž pomalu získávaly proslulost po celém světě. Už teď přijížděli přes širé pouště a hluboká moře do královského paláce v Thébách vyslanci ze vzdálených krajů a delikátně sdělovali faraonu Tamosovi zájem svých pánů o manželský a vojenský svazek s egyptským královským domem. Mezi těmi, kdo vyslali své posly, byli i sumerský král Nimrod a Nejvyšší Mínós, vládce Kréty.

Na mou žádost přijal faraon oba tyto vyslance vlídně a přátelsky a také dary, nádherné předměty ze stříbra a cedrového dřeva, které mu přivezli. Poté s porozuměním vyslechl nabídky k sňatku s jednou nebo oběma sestrami, které mu jménem svých pánů předložili. Faraon předběžně souhlasil, nicméně poslům vysvětlil, že obě dívky jsou dosud pří-

liš mladé, než aby mohly vstoupit do manželského svazku. Zdůraznil však, že mohou žádost přednést znovu, až princezny dosáhnou dospělosti. To už se stalo před nějakou dobou a nyní se okolnosti změnily.

Když se mnou faraon mluvil o možné alianci mezi Egyptem a Krétou nebo Sumerem, taktně jsem ho upozornil, že by Kréta byla žádoucnějším spojencem než Sumer, a podepřel své tvrzení pádnými argumenty.

Tak především Sumerové nejsou mořeplavecký národ. Mohou sice vyslat do pole mocnou armádu se silným a dobře vybaveným jezdeckvem a oddíly bojových vozů, nedisponují však válečným námořnictvem, které by stálo za zmínku. Připomněl jsem faraonovi, že naše jižní část Egypta postrádá přístup k Prostřednímu moři. Horní tok Nilu ovládají Hyksósové, naši nepřátelé, a my jsme v podstatě uzavřeni na pevnině.

I Sumerové mají jen omezený přístup k moři a jejich flotila je titěrná ve srovnání s jinými přímořskými národy, jako jsou Krétané, nebo dokonce Mauretánci na západě. Sumerové jen neochotně podstupují riziko mořeplavby s těžce naloženými loděmi. Obávají se pirátů, bouřlivých vod i počasí. A pozemní spojení mezi našimi zeměmi se rovněž vyznačuje obtížemi.

Hyksósové ovládají šíji, která odděluje Prostřední a Rudé moře a spojuje Egypt se Sinajským poloostrovem na severu. Kdyby se k nám chtěli dostat, museli by Sumerové překročit sinajskou poušť mnohem jižněji a pak překonat Rudé moře na lodích. Na této trase by se jejich armáda setkala s množstvím problémů, z nichž by tím nejmenším rozhodně nebyl nedostatek vody či strádání při plavbě přes Rudé moře. Přesun by se totiž klidně mohl ukázat zcela nemožným.

Proto jsem faraonovi navrhl jiný plán, který jsem nyní načrtl Atonovi: uzavřít spojenectví mezi naším Egyptem a Krétou. Její dědičný vládce se pyšnil titulem Nejvyšší Mínós, což bylo ekvivalentem našeho faraona. Kdybych naznačil, že jeho moc byla větší než moc našeho faraona, dopustil bych

se velezrady. Postačí, když uvedu, že krétskou flotilu údajně tvořilo více než deset tisíc válečných a obchodních plavidel tak pokrokové konstrukce, že je žádná jiná loď nemohla dohonit ani porazit v přímém střetu.

My disponujeme zbožím, které Kréťané chtějí. Jde o obilí, zlato a krásné nevěsty. A Kréťané mají to, co potřebujeme my: nejúžasnější flotilu válečných galér, jaká kdy brázdila moře, která by mohla zajistit blokádu hyksóských přístavů v deltě Nilu a současně přepravu sumerských vojsk na jižní pobřeží Prostředního moře. Hyksósové by se tak ocitli v sevření smrtonosných kleští našich armád, které by je rozdrtily.

„Vynikající plán!“ aplaudoval Aton. „Navíc plán, který snad nemůže selhat. Vidím v něm pouze jednu téměř bezvýznamnou mezeru, kterou jsi zřejmě přehlédl, Taito, můj starý a milovaný příteli.“ Potutelně se usmíval a vychutnával si odplatu za výprask, který jsem mu uštědřil na hrací desce baa. Nejsem mstivý, ale v tomto případě jsem nedokázal odolat pokušení dopřát si trochu více nevinného pobavení na Atonův účet. Nasadil jsem zkormoucený výraz.

„Och, tohle mi prosím neříkej! Ten plán jsem pečlivě promyslel do nejmenšího detailu. Kde v něm vidíš chybu?“

„Opozdil ses. Nejvyšší Mínós již uzavřel tajné spojenectví s hyksóským králem Beonem.“ Aton potěšeně mlaskl a ve se se poplácal po mohutných stehnech připomínajících sloní nohy. Byl přesvědčený, že se mu podařilo rozhodným způsobem vyvrátit můj návrh.

„Ach ano,“ opáčil jsem. „Mluvíš zřejmě o tom obchodním přístavu, který Kréťané otevřeli před pěti měsíci v Tamiatu při nejvýchodnějším ramenu delty Nilu a jehož prostřednictvím chtějí obchodovat s Beonem.“

Nyní byla řada na Atonovi, aby se cítil schlíple. „Kde a hlavně *jak* ses o tom dozvěděl?“

„Prosím tě, Atone,“ rozpráhl jsem ruce v omluvném gestu, „přece nečekáš, že ti odhalím všechny své zdroje, nebo snad ano?“

Aton rychle našel ztracenou rozvahu. „Nejvyšší Mínós a Beon uzavřeli dohodu, pokud se už rovnou nejedná o válečné spojenectví. Bez ohledu na veškerou tvou dobře známou chytrost a prohnanost, Taito, neexistuje nic nebo jen velmi málo, co s tím můžeš udělat.“

„A co když Beon plánuje zradu?“ zeptal jsem se tajemně a Aton na mě jen beze slova zíral.

„Zradu? To nechápu, Taito. Jakou formu by ta věrolomnost měla mít?“

Máš nějakou představu, Atone, kolik stříbra Nejvyšší Mínós hromadí v Tamiatu, nové krétské pevnosti na území Hyksósů?“

„Soudím, že musí jít o značné množství. Pokud Nejvyšší Mínós zamýšlí nakoupit od Beona větší část příští sklizně obilovin, musí mít po ruce hodně stříbra. Možná deset, nebo dokonce dvacet laků,“ odhadoval Aton opatrně.

„Jsi velmi bystrý a vnímavý, drahý příteli, uvedl jsi však pouze menší díl problémů, jimž Nejvyšší Mínós čelí. Neodvází se vyslat loď naplněné poklady na širé moře v období bouří. Po pět zimních měsíců v roce proto nemůže posílat stříbrné pruty ze svého ostrova na jižní pobřeží Prostředního moře, což obnáší cestu dlouhou více než pět set mil.“

Aton mi rychle skočil do řeči ve snaze vyslovit závěr dříve než já. „Ach ano, zajisté! Chápu, co máš na mysli. Znamená to, že během období bouří Nejvyšší Mínós nemůže obchodovat se státy a národy, které leží na africkém pobřeží Velkého moře!“

„Přes zimu je pro něj polovina světa uzavřená,“ souhlasil jsem. „Kdyby si však na egyptském pobřeží zřídil bezpečnou základnu, jeho flotila by byla před zimními bouřemi chráněná. Pak by jeho loď mohly po celý rok obchodovat pod ochranou pevninského zálivu na území sahajícím od Mezopotámie po Mauretánii.“ Odmlčel jsem se, abych příteli poskytl čas pochopit plný rozsah Mínóových záměrů, a pak jsem nelítostně pokračoval: „S dvaceti laky stříbra by nemohl fi-

nancovat ani setinu svých aktivit. Pravděpodobnější hodnota pokladu, který hodlá v nové pevnosti u Tamiatu shromáždit, aby mohl rozvíjet obchody i v zimě, činí pět set laků. Jistě se mnou budeš souhlasit, že takové bohatství přinutí každého muže uvažovat o zradě, zejména když jde o tak proradného a chamtivého ničemu jako Beon.“

Aton na dobrou minutu oněměl při obrovském rozsahu vize, kterou jsem mu předložil. Když konečně našel řeč, hlas se mu zadržoval vzrušením. „Máš tedy důkaz,“ zachraptěl, „že Beon navzdory chystané smlouvě s Nejvyšším Mínoem plánuje útok na pevnost Tamiat, kde se chce zmocnit krétského pokladu? Tohle mi chceš naznačit, Taito?“

„Neřekl jsem, že mám důkaz, že právě takto vypadají Beonovy záměry. Nic takového jsem netvrdil.“ Zasmál jsem se Atonovu zmatku. Nebylo to ode mne zdvořilé, ale nedokázal jsem se ovládnout. Ještě nikdy jsem během našeho přátelství nezažil, aby se nezmohl na nějakou repliku či námitku. Slitoval jsem se nad ním.

„Oba víme, že Beon je neurvalý a divoký primitiv, Atone. Dokáže řídit válečný vůz, ohánět se mečem, napnout luk nebo vydrancovat město. Pochybuju však, že by uměl naplánovat návštěvu latriny bez těžkopádného a bolestného rokování.“

„Kdo tedy plánuje onen loupeživý nájezd na pokladnici Nejvyššího Mínoa?“ naléhal Aton. Neodpověděl jsem mu hned, jen jsem poposedl na stoličce a usmál se. Přítel na mě zamračeně zíral a pak se jeho výraz projasnil. „Ty? To snad ne, Taito! Nevěřím, že bys připravoval plán, jak okrást Nejvyššího Mínoa o pět set laků stříbra a pak se ucházet o jeho spojení a podporu.“

„Ve tmě rozeznáš Egyptana od Hyksóse jen těžko, zejména když si ten Egyptan oblékne hyksóskou válečnou výstroj, ponese hyksóské zbraně a bude mluvit jazykem Hyksósů,“ připomněl jsem mu a on znovu jen vrtěl hlavou, neschopen slova. „Jistě souhlasíš, že tak věrolomný útok navždy pohřbí

jakékoli šance, že by Kréťané někdy s Hyksósy uzavřeli spojení namířené proti nám, nemám pravdu?“

Aton se konečně usmál. „Ty jsi tak neuvěřitelně záluďný, Taito, až se divím, že ti vůbec dokážu věřit!“ Pak se zeptal: „Jak silná je krétská posádka v Tamiatu?“

„V současné době ji tvoří na dva tisíce lučištníků a pěšáků, ovšem velká většina z nich jsou nájemní žoldáci.“

„Ach!“ vydechl uchváceně a znovu se na chvíli odmlčel, než pokračoval: „Kolik mužů budeš potřebovat? Lépe řečeno kolik mužů bude potřebovat Beon, aby provedl tento padoušský plán?“

„Dost,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi. *Všechny* své plány Atonovi nevyzradím. Spokojil se s tím a nenaléhal, položil však jinou otázku, která se sama nabízela: „Nenecháš v pevnosti přežít žádné krétské vojáky? Chceš je všechny pobít?“

„Většinu pochopitelně umožním utéct,“ ohradil jsem se důrazně. „Chci, aby se jich co nejvíce dostalo na Krétu, aby informovali Nejvyššího Mínoa o Beonově zradě.“

„A krétský poklad?“ naléhal Aton. „Těch pět set laků stříbra? Co se s tím bohatstvím stane?“

„Faraonovy pokladnice jsou téměř prázdné. Bez stříbra Egypt nezachráníme.“

„Kdo ten nájezd povede?“ vyptával se dál. „Budeš to ty, Taito?“

Úžasem jsem vytřeštil oči. „Víš přece, že nejsem žádný válečník, Atone. Jsem lékař, básník a mírumilovný filozof. Kdyby však na mě faraon naléhal, jsem ochoten doprovodit expedici jako poradce velícího důstojníka.“

„Kdo tedy bude velet? Kratas?“

„Mám Kratase rád, je to vynikající voják. Jenomže,“ pokrčil jsem rameny, „je už starý a tvrdohlavý, neochotný přijímat rozumné rady a návrhy.“

Aton se zasmál. „Popsal jsi generála Kratase naprosto přesně, ó něžný barde. Pokud to tedy nebude on, koho faraon postaví do čela výpravy?“

„S největší pravděpodobností Zarase.“

„Ach! Slavný kapitán Zaras z divize Modrého krokodýla královských gard? Jeden z tvých oblíbenců, viď, Taito.“

Ignoroval jsem narážku. „Žádného oblíbence nemám.“ Příležitostně i já dokážu pravdu mírně ohnout a přizpůsobit svému účelu. „Zaras je pro tu práci prostě ten nejlepší,“ odvětil jsem klidně.

Když jsem faraonovi předložil svůj plán na diskreditaci krále Beona v očích vládce Kréty a na vražení ocelového klínu mezi obě mocnosti, které potenciálně představovaly nejnebezpečnější nepřátele, které jsme na světě mohli mít, užasl nad brilantní jednoduchostí mého návrhu.

Vyžádal jsem si u faraona soukromé slyšení a on mi samozřejmě bez váhání vyhověl. Seděli jsme sami dva na široké terase lemované palmami, která v půlkruhu obepíná jeho trůnní sál a poskytuje nádherný výhled na Nil v jeho nejširším místě v jižním Egyptě. Za Asjútem se koryto pochopitelně rozšiřuje a tok se zpomaluje, jak řeka protéká územím, o které nás připravili Hyksósové, a teče až k deltovitému ústí, kde splývá s vodami Prostředního moře.

Na obou koncích terasy stáli strážníci, kteří zajišťovali, že nás nikdo neuvidí ani nevyslechne, přítel či nepřítel. Strážím přímo veleli spolehliví důstojníci, kteří se diskrétně zdržovali mimo dohled, aby nás s faraonem nic nerozptylovalo. Procházeli jsme se po mramorovém dláždění. Pouze tady, kde jsme byli o samotě, jsem mohl kráčet bok po boku vedle pannonníka, přestože jsem s ním byl v úzkém a důvěrném vztahu od okamžiku jeho narození.

Byl jsem to vlastně já, kdo jej přivedl na tento svět. Byl jsem to já, kdo zachytil jeho tělíčko do svých rukou, když jej královna Lostris vytlačila z královské dělohy s prudkostí kamene vrženého z praku. A první, co princ na tomto světě udě-

lal, bylo, že na mě vyprázdnil svůj močový měchýř. Usmál jsem se při té vzpomínce.

Toho dne jsem se stal jeho rádcem a učitelem. Naučil jsem ho utírat si zadek, naučil jsem ho číst a psát, střílet z luku a řídit válečný vůz. Ode mě se naučil, jak vládnout národu. Nyní konečně vospěl ve vynikajícího mladého muže, chrabrého bojovníka a zkušeného vládce země, ale nadále jsme zůstali dobrými přáteli. Zašel bych dokonce až k tvrzení, že mě miluje jako otce, kterého nikdy nepoznal, a já ho miluji jako syna, jehož jsem nikdy neměl.

Když teď poslouchal můj lstivý plán, který jsem mu navrhoval, zastavil se uprostřed kroku a otočil se ke mně s rostoucím údivem. Když jsem dospěl k rozuzlení celé strategie, popadl mě za ramena rukama silnými a tvrdými jako bronz od mávání mečem, napínání luku a řízení čtyřspřeží při voza-tajských závodech.

„Tato, ty starý rošťáku,“ houkl mi do obličeje, „ty mě nikdy nepřestaneš udivovat. Tak šokující komplot nemohl vymyslet nikdo jiný než ty. Musíme okamžitě začít s detailní přípravou. Moc dobře si pamatují, jak jsem nesnášel, když jsi mě nutil, abych se naučil hyksósky. Teď bych byl bez znalosti té řeči ztracený. Kdybych se nemohl vydávat za jednoho z našich nepřátel, nemohl bych té výpravě velet.“

Trvalo mi několik hodin taktního přemlouvání a obratné manipulace, než jsem ho přesvědčil, že nebezpečí ponechání Egypta bez vůdce v tak kritickém období našich dějin dalece převáží případnou slávu a další benefity, které by mohl získat úspěšným obsazením minójské pevnosti u Tamiatu a ukořisťněním pokladu v ní přechovávaného. V duchu jsem děkoval Horovi, že je faraon natolik mladý, aby si uchoval pružnou mysl, a natolik starý, aby získal alespoň špetku zdravého rozumu. Už dávno jsem se naučil, jak ho přimět, aby se podřídil mým záměrům, aniž by si uvědomil, že mi ustupuje. Nakonec bylo jako obvykle po mém.